

Inż. Leon Jęczmyk (1900—1979)

ИНЖ. ЛЕОН ЕНЧМЫК (1900—1979)

Ing. Leon Jęczmyk (1900—1979) — Obituary

10 marca 1979 r. zmarł w Radomiu inż. Leon Jęczmyk, emerytowany pracownik Oddziału Biura Urządzania Lasu i Geodezji Leśnej w Radomiu.

Urodził się On 13 lutego 1900 r. we wsi Rokitno k. Szczekocin, w światłej rodzinie chłopskiej, o wielkich tradycjach patriotycznych i postępowych.

L. Jęczmyk naukę w średniej szkole ogólnokształcącej rozpoczął w 1914 r. w Miechowie. Rodzinna atmosfera patriotyczna i dążenia niepodległościowe do odzyskania państwowości polskiej po latach niewoli sprawiły, że już jako 15-letni chłopiec wstępuje w szeregi Polskiej Organizacji Wojskowej, by walczyć razem z ojcem o wyzwolenie Ojczyzny. Do POW należy w latach 1915—1918 i jako uczeń gimnazjalny staje się czynnym organizatorem walki niepodległościowej na terenie szkół w Miechowie oraz w regionie włoszczowskim. Bierze czynny udział w wyzwolaniu regionu miechowskiego, rozbijaniu żołnierzy armii okupacyjnej oraz tworzeniu pierwszych zrębów administracji polskiej na terenie ziemi rodzinnej. W 1920 r. kończy 6-klasowe gimnazjum w Miechowie. Zasadniczą służbę wojskową odbywa w latach 1920—1921. Po zakończeniu służby wojskowej podejmuje ponownie naukę w Gimnazjum dla byłych wojskowych im. Józefa Poniatowskiego w Warszawie, gdzie w 1923 r. otrzymuje maturę. W latach 1923—1926 studiuje na Wydziale Leśnym Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie.

W 1926 r. zostaje powołany do wojska i skierowany do Szkoły Artylerii Oficerów Rezerwy we Włodzimierzu Wołyńskim i w 1927 r. opuszcza jej mury w stopniu podporucznika. W tymże samym roku przerywa studia leśne ze względów rodzinnych i podejmuje pracę zawodową jako wychowawca w Bursie dla Młodzieży Szkół Średnich w Towarzystwie Pomocy Dzieciom i Młodzieży Kresów w Warszawie przy ul. Sapieżyńskiej 4, gdzie pracuje do 1939 r.

W sierpniu 1939 r. zostaje zmobilizowany i przydzielony w stopniu podporucznika, jako oficer obserwacyjny (zwiadu) do 81 Dywizjonu Artylerii Lekkiej Wojsk Dyspozycyjnych Naczelnego Dowództwa Armii Polskiej.

Bierze czynny udział w kampanii wrześniowej w walkach z najeżdżącą hitlerowskim, szczególnie ciężkich, krwawych i dramatycznych na ziemi zamojskiej, po czym z wycofującymi się oddziałami wojsk polskich przekracza rzekę Bug.

W czasie prowadzonych działań wojennych zostaje awansowany do stopnia porucznika. Pod koniec września 1939 r. dostaje się do niewoli niemieckiej. Zostaje osadzony w oflagu VII A w Murnau na terenie Górnej Bawarii i przebywa tu jako jeńiec wojenny do kwietnia 1945 r., tj. do wyzwolenia obozu przez wojska alianckie. W obozie wśród wojskowych rozwija działalność kulturalno-oświatową. Pierwszym transportem wraca we wrześniu 1945 r. do kraju.

Natychmiast po powrocie do Ojczyzny w październiku 1945 r. podejmuje pracę zawodową na stanowisku starszego referendarza, a później taksatora w Sekcji Urządzania Lasu w Wydziale Zagospodarowania Lasu Dyrekcji Lasów Państwowych w Radomiu i pracuje na tych stanowiskach do końca 1949 r. W latach 1950 do 1956 pełni funkcję kierownika drużyny urzędzeniowej.

Pierwsze 10-lecie Jego pracy w urządzaniu lasu polegało na tworzeniu podwalin i fundamentów pod planową gospodarkę leśną na terenie Kielecczyzny; szkolił personel na potrzeby urządzania lasu, organizował służbę urządzania lasu, zabezpieczał podkłady mapowe i był twórcą pierwszych planów prowizorycznego urządzania lasu.

W 1956 r. podejmuje ponownie studia na Wydziale Leśnym Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie i kończy je w 1957 r. ze stopniem inżyniera leśnika.

Od 1 I 1956 r. powstaje Biuro Urządzania Lasu i Projektów Leśnictwa Oddział w Radomiu i inż. L. Jęczmyk obejmuje stanowisko starszego inspektora produkcji i pełni je do 14 VI 1961 r. Przez okres 5 lat na stanowisku starszego inspektora produkcji nadzorował wykonywanie planów urządzania gospodarstwa leśnego.

Od 15 VI 1961 r. na własną prośbę, z uwagi na zły stan zdrowia żony,

obejmuje w Oddziale Biura stanowisko kierownika pracowni kameralnej i pracuje na tym stanowisku 10 lat. W kierowanej przez Niego pracowni i pod Jego bezpośrednim technicznym nadzorem wykonywana była ostatnia faza prac urządzeniowych.

Wynikiem Jego wieloletniej pracy z tamtego okresu były wszystkie wykonane podkłady kartograficzne definitywnego urządzania lasu dla potrzeb państwowego gospodarstwa leśnego z terenów leśnych w granicach dawnych OZLP w Radomiu i Lublinie.

Inż. L. Jęczmyk był zawsze uczciwy, rzetelny i prostolinijny. Postawa Jego w każdych okolicznościach była jednoznaczna i jednorodna. Oceniał pracowników na podstawie wykonywanej pracy zawodowej i społecznej. Był w tych ocenach zawsze sprawiedliwy i rzeczowy. Cieszył się w środowisku leśnym dużym autorytetem zawodowym. Zawsze służył swoim bogatym doświadczeniem zawodowym i życiowym. Młodych uczył, instruował i był dla nich opiekunem.

Twarda droga życia, wyteżona, trwająca dziesiątki lat praca zawodowa i służba wojskowa oraz przeżycia wojenne i obozowe wyrobiły u Niego szacunek dla ludzi i pracy oraz odwagę w trudnych sytuacjach, jakich miał wiele w bogatym życiu.

Był gorącym patriotą, a swoją postawą dawał przykład innym, jak służyć Ojczyźnie.

Brał czynny udział w pracach społecznych w Radzie Zakładowej ZZPLiPD przy BULiGL w Radomiu oraz PTL i LOP.

1 V 1971 r. inż. L. Jęczmyk przeszedł na emeryturę.

Za osiągnięcia zawodowe i społeczne w Polsce Ludowej został odznaczony: Złotym Krzyżem Zasługi, Srebrną Odznaką Honorową Ligi Ochrony Przyrody oraz był nagrodzony wieloma dyplomami uznania i nagrodami rzeczowymi.

Był człowiekiem o wspaniałym charakterze, o wysokiej moralności, kulturze i godności osobistej. W codziennym życiu cechowała Go skromność. Zawsze pogodny i serdeczny, szczerzy i szlachetny — potrafił zjednywać sobie wielu przyjaciół i zwolenników.

Odszedł od nas zasłużony leśnik, dobry zwierzchnik, wychowawca i doradca, kolega i przyjaciel oraz długoletni pracownik Lasów Państwowych.

Został pochowany 14 III 1979 r. na cmentarzu na Firleju w Radomiu.

Nad otwartą mogiłą pożegnał Zmarłego w imieniu pracowników Oddziału Biura Urządzania Lasu i Geodezji Leśnej w Radomiu, leśników, Zarządu Wojewódzkiego Ligi Ochrony Przyrody w Radomiu i własnym autor niniejszych wspomnień.

Cześć Jego Pamięci!

Zbigniew Nocznicki